

Optičko sočivo trepće pod Pardonovim sklopljenim kapcima. Snima crno. Nagađa šta je oko njega, gde se uopšte nalazi, pokušava da mrdne šakama na kojima leži. Samo je zagrebao noktima po podu. Iver mu se zabio pod nokat. Drven pod. Informacioni blok se formatira, oblikuje poruku i prenosi na stranu gde se su ga uvezali kao jagnjeći kukureč i kurvinski gurnuli sa Borivojem kroz membranu kraja sveta. *Ovo će biti najvažnija kolumna koju si ikada napisao.* Zapamtio je šta je rekao vođa ekspedicije Tarembuh, cereći se.

„Ja sam podmetnuo palubu...“, odnegde šuška Borivoje, „uplašio sam da ne tresnemo...“

„Palubu? Na brodu smo...?“

„Nisam stigao celu... ‘Santa Marija’ je tako... komplikovana...“

„Drvo je drvo. Znači, nije kraj svemira...“

Informacioni blok počinje da slaže, ali usporava, zaustavlja se. Pardon je zbunjen.

„Nemoj da šalješ... Ja sam napravio palubu... Ne bi trebalo... da bude bilo čega, ovde...“

Pardon se opušta, otvara oči i mrak zamenjuje mrak. Borivoje možda i nije sa njim, glas koji čuje ne mora da bude stvaran. Prelaz preko granice svemira jeste vrhunac njegove karijere.

„Jesi li ti zaustavio emitovanje...?“

„Izgleda da jesam... Izvini...“

„Zašto?“

„Zato što te ometam...“

„Ma, zašto si zaustavio? Treba da javim sve što uočim...“

„Paluba ‘Santa Marije’ se ne važi... Rekao sam ti, već... Važilo bi se ako uočiš da išta na ovoj strani postoji...”

„Pa, dišem...”

„Dišeš vazduh sa palube ‘Santa...’

„Da, sa palube ‘Santa Marije’... A, šta ti dišeš...?”

„Ali, Džonatane, ja sam u čipu na tvom reveru...! Ali, ako želiš...”

„Ne bi mi smetalo, ovde... Ako možeš da poneseš malo svetla...”

„Ne, ne pominji *svetlo*...” Borivojev glas je uzrujan toliko da se preko usana oseća pritisak dlana. *Borivojev?* pita se Pardon. „*Svetlo* je okidač i da je ovde bilo ‘Zrno’... ne bismo mogli da zaustavimo...”

Dlan se neodlučno povlači. Pardon hvata za doručje, pruža drugu ruku uz rukav košulje, sve do okovratnika, otkopčan je, napipava naboran podbradak, pa obraz, nije se brijao bar četiri dana...

„Ne pipaj me, Džonatane...”

„Borivoje, dogovor sa Tarembuhom je da mi budeš pri ruci...”

„Ali, ne bukvalno...”

Informacioni blok ponovo slaže, Borivoje blokira...

„Čekaj, Borivoje... Mi treba da utvrdimo da li je sa ove strane bezbedno, da bi nam doturili ‘Zrno’ na ovu stranu... pa da ti... Zašto me ometaš?”

„Nismo utvrdili da li je bezbedno...”

„Kako da utvrdimo ako ti stavljaš daske...”

„Da ne tresneš...”

„Obezbeđuješ vazduh za disanje...”

„Da se ne ugušiš...”

„Nećeš da uneseš malo sve...”

Ovoga puta se šaka zalepi za Pardonova usta kao šamarčina.

„Ne pominji mi...”

„Kakve to veze ima sa ‘Zrnom’? Ono je sa druge strane. Tek treba da javimo...”

„Nervozan sam...”

Senke polako izlaze iz zatamnjenja, Pardon sad oseća navez i ogradu na leđima, crno i malo manje crno se razdvaju po ivicama rukava koji sigurno ima neku boju, kontrasti se povlače ka licu koje je video samo na ekranu, lice starca koji je trista pedeset godina proveo zazidan u svoj deo virtuelnog sveta ispravljajući rukopise, koga su prepoznali kao nosioca matričnog bita za dekompresiju „Zrna” i izvukli ga uz obećanje da će mu dati telo i bezbedno mesto za miran život. *Koj’ će mu kurac takvo telo i takav život, a može da stvara svetove i bez njih?*

„To nije bilo pristojno...”

„Znaš šta mislim?”

„Znam. A mogao bih i ja da pomislim... *Kog vruga traži ovaj glupi novinar, koji nije... koji nije... koji nije ni pomislio šta ga čeka sa ove strane...*”

„Eh, oštro si mi odbrusio...”, Pardon ne uspeva da zaustavi cerenje.

„Nikad mi nije išlo da budem prost...”

Pardon oseća kako pritisak popušta. Borivoje je ustao sa poda i zagledan je preko ograde u daljinu. Slika dobija i plave tonove. Uskače u starčev pogled i vidi pučinu u daljini. Uspravlja se i ima osećaj da nešto titra duboko dole. *Oh, napravio je i more*, misli.

„Dobro, Borivoje, kako ćemo otkriti da ovde ima nečega?“

„Tebi nisu rekli...?“

„Rekli su da ćeš ti znati...“

„Ne bi ti se dopalo...“

„Šta se meni ne bi dopalo...?“

„Kako bih ja... mogao da saznam...“

„Kako...?“

„Pa, da sve isključim...“

„Nestao bi brod...?“

„I vazduh... Mislim... sve što uključuje... ono što ti zoveš... život...“

„Ja bih...?“

„Puk'o... ako nema ničega...“

„Jebote, pa oni su ljudi...!“

„A ti si blesav što si pristao. Meni je svejedno...“

„Pa...“

„Mogao bih ja to... jako kratko... tek da te žacne... par milisekundi, na primer...“

„A, jel' može u nanosekundama...?“

Pardon je imao na umu duže pregovaranje, ali nešto trepnu, jedna suza mu prсну iz oka i... on je obrisao rukom.

„Prazno... Nema ničega...“, ogłosi se Borivoje.

„Čega nema...?“

„Proverio sam... Ta suza... koju si obrisao...“

„Isključio si, a da se nismo dogovorili...?“

„Dvesta pedeset nanosekundi. Već si počeo da bubriš... i curiš...“

Pardon se nadao da Borivoje ne vidi kako dodiruje pantalone. Požurio je i da se oglasi:

„Jel’ sad mogu da pošaljem poruku?“

„Možeš... ali...“ Poruka se formatirala i otišla. Nestrpljiva do bola. „Mogao si da pitaš šta će biti posle...“

„Mogu i sad da pitam. Dok oni proture ‘Zrno’. Nemaš pojma koliko sam kinti zaradio sa ovom porukom. A, tek posle...“

„Nisam siguran u to posle... Ni kako ćeš da naplatiš...“

Pardonu počeo da se po glavi vrzma neodređena sumnja.

„Kako to misliš?“

„Oni ne znaju, a mene niko nije pitao.“

„Zar ne treba da otpakuješ bit ‘Zrna’, da iz njega izvučeš ceo novi svet? Da otvoriš nove prostore sa nedirnutim prirodnim bogatstvima koja bi nam dala novu životnu energiju?“

„Pa, da. Ali... svaki put kad se novi svemir otvori... stari se isključuje...“

Oplata broda omekša, iskrivi, kao da neko gura prst kroz nju, a onda, nešto kvrcnu i sve ponovo bi drvo. Sa njihove strane, u visini grudi, lebdela je pločica i Pardon se zapita: *Zašto su je nazvali ‘Zrno’?*

„Jer je toliko dovoljno za zrno života...“

„A, šta će biti sa nama?“

„Mislim da će nam biti... vrlo komotno...“, nasmeši se Borivoje.

„Onda, daj malo to osvetli...“

Lebdeći čip se sjuri u Borivojeve grudi...

I bi svetlo.